

er nogen rigtig Betragtningssmaaade, efterat Grundlovens § 54 er bleven til. Der kunde let indstille sig Folk, som begjerede Indfødsret og som slet ikke kom ind under de forskjellige Kategorier, som ere opstillede i den tidligere Lovgivning om Indfødsretten, og som dog den ærede Minister vist burde indstille til Thinget. Jeg troer i saa Henseende, at Ministeriet vanskeligt vil kunne aflaae nogen Mand, som søger om Indfødsret, at see hans Sag fremmet og forelagt Thinget; hvorimod det maa være Ministeriet fuldkomment forbeholdt, efter de indhente Dplysninger at antyde, om det vil indvillige i en saadan Lov eller ikke. Det maa vi nemlig Alle erindre, at fordi Thinget her tager den Bestemmelse, at den eller den Mand skal have Indfødsret, kan den Kongelige Underskrift nægtes. Nu skal man saa sjældent som muligt komme i dette Tilfælde; men det vil man netop sjældent komme i, naar Ministrene ganske klart udtale deres Mening om det omhandlede foreliggende Tilfælde. Hvad jeg her altsaa vilde gjøre opmærksom paa, det er, at det vistnok er en ganske urigtig Opfattelse af vor nærværende Stilling lige overfor Berettigelsen til at søge Indfødsretten, naar man troer, at kun de Ansøgninger skal fremmes og forelægges Thinget, som have været prøvede i Genhold til den tidligere Lovgivning; de skulle alle fremmes, og der skal bemærkes om dem fra Regeringens Side, hvorvidt den troer at kunne anbefale disse Folk — efterat have faaet alle de nødvendige Dplysninger — eller ikke.

Indenrigsministeren: Jeg er selv af den Mening, at det stemmer bedst og simplest med den af den ærede Taler anførte § i Grundloven, at de forekommende Tilfælde afgjøres ved speciel Lov; men jeg troer dog ikke, at der ved denne § er udelukket Muligheden af, at man kunde sride til at give en almindelig Lov om Indfødsretten og deri angive de Betingelser, under hvilke, den skulde meddeles.

At Regeringen forøvrigt ikke er gaaet ud fra den Anskuelse, som han antager, at man kun skulde være berettiget til at opføre i Lovforslaget Saadanne, som efter den hidtil bestaaende Indfødsret, nemlig Anordningen af 15de Januar 1776, kunde gjøre Fordring her-

paa, det vilde han meget let have kunnet forvisse sig om, ved at lægge Mærke til, at der i Lovudkastet ere opførte Personer, som ingenlunde have opfyldt de Fordringer med Hensyn til fast Eiendoms Erhvervelse eller dennes Størrelse, som i bemeldte Anordning opstilles, derimod antog man rigtignok, at de Omstændigheder, hvoraf Afgangen til Indfødsret var betinget i Loven af 15de Januar 1776, for tjente saa megen Opmærksomhed, at man burde fremhæve dem der, hvor de vare tilstede. At Regeringen skulde være forpligtet til som sit Forslag at forelægge for Thinget alle Begjæringer, som maatte indkomme om Indfødsret, forekommer mig at være noget tvivlsomt; thi fordi Regeringen ikke forelægger et saadant Andragende som sit Forslag, derfor staaer det til Enhver af Thingets Medlemmer, det staaer til Udvalget, hvis et saadant maatte blive nedsat i Sagen, at foreslaae flere til at meddeles Indfødsret end de, som for Tiden ere foreslaaede af Regeringen.

Grundtvig: Dersom jeg ret har fattet, hvad den ærede Rigsdagsmand for Holbæk Amts 2det District (Tscherning) bemærkede, saa var det hans Mening, at der slet ikke turde gives nogen almindelig Lov om Indfødsretten. Men i Alt, hvad han anførte, fandt jeg ikke mere af hans Paastand derved bestyrket, end at det ikke ved en almindelig Lov skal afgjøres; men maatte i ethvert enkelt Tilfælde bestemmes af Rigsdagen og de øvrige Vedkommende, om Indfødsretten skal meddeles eller ikke. Men nu kunde jo ogsaa den almindelige Lov eller Regel, den kunde jo blot, — og det var min Mening — fastsætte hvem der ikke maatte erholde Indfødsret; den befattede sig derfor slet ikke med Undersøgelse om de enkelte Personer, men maatte fremfor Alt nævne Kundskab i Modersmaalet, som vi vel maae fordre hos Enhver, som skal tage Deel i Valgene og som skal kunne vælges til Rigsdagen. Jeg meente, at saameget idetmindste turde der være en almindelig Regel om, saa at de, som fattedes en saadan Egenkab, som overalt ikke kan fattes uden en vis Grad af Ringeagt for de Personer, iblandt hvilke de onstte at leve, at hvor en saadan Kundskab